paigast ligutada, waid piddi kelmi pilkamist kannatama. Tük aea pärrast romas ta waewaga jökke taggasi, laskis eñast jälle eddasi wia kunni maddala kalda peal ühhe warjopaiga leidis, kuhho ta puhkama jäi. Siin ohkis nüüd mehhike: oh, et keddagi seie tulleks ja mulle armo pärrast otsa teeks! Waewalt jõuan liikmeid sirrotada, kuddas pean kuñinga jure taggasi sama. Oh, Reinowadder, kurjasunnitaw, mis äbbi ning teotuse sisse olled sa mind saatnud! — Keskoñiko aeal toetas Messikäp oigades jallule ja akkas ütlemata walloga eddasi romama kunni neljandamal päwal kuñinga jure taggasi jõudis. Jubba kaugelt üidis kuñingas: „Ütlege Juñala pärrast, kas se meie Messikäp, kes seal tulleb? Kuis ta ni wõeras wälja nääb, kes tedda ni innetumaks teinud!“ Karro kostis: Austatud ning suur kuñingas! miño willetsus on otsata, mis pettis Reinowadder mulle on teinud; ei jõua ühhe inimese keel sedda üllestunnistada. „Allastamata ning armota tahhan siño teotamise ma teñale kätte tassuda!“ mõuras kuñingas lõukoer kange wihhaga. „Olleks teñal küñe ello sees, tahhaksin köik neid wälja wõtta! Kuis ta julges üht meie suri issandid ni alwal kombel teotada? Ma wannun kuñinglikko kroni ja oña abbeme jures, et kurjateggia tenitud palka peab leidma, mis laste lastele weel irmsaks mällestuseks jääb. Siña isse, Messikäp, miño truu ning auwäärt rigi-issand, pead teña peale kohhut mõistma.“ — Ja kuñingas käskis

silmapilgul köik suremad rigi-issandad sallanõupidamisele kokko astuda ja küssis: mil kombel Reinowadderi eksitus karro wasto kätte piddi maksetud sama. Nõumehhed ütlesid ühhest suust, et kuñingas teistkorda sõñumid läkkitaks ja Reinowadderi kohto ette kutsuks, kus awwalikkul kombel se assi saaks läbbi kulatud. Issane kas — Hints — üks wägga kawwal, nobbe mees, niñetati kässowiaks. Kuñingas olli sellega rahhul ja ütles Hintsile: „Pange terrasselt tähhele mis ma teile kinnitan, ja üttelge rebbasele miño niñel, et kui teña nüüd ei tulle ja miña kolmatkorda teña järrele peaksin läkkitama, siis saab se teñale ni hästi kui ta sugguwõssale iggaweseks ukkatuseks sündima! Teie ollete üks tark mees, kelle sõña ning õppetust teña ei wõtta põlgada.“ Hints kostis: „Mul ei olle lubba kuñinglikko kässo wasto törkuda; agga mõñusam olleks miño arwates ühhe tuggewama mehhe kässowiaks wallitseda, Kui Messikäp karro teñast wolli ei sanud, mis miña weike mehhike siis teñaga pean teggema. Pallun teid allandlikkult, aus kuñingas: wõtke mind wabbandada!“ Agga kuñingas wastas: Ma ilmas leitakse mitto weiked meest, kel eñam kawwalust ja mõistust kui mõnnel surel on. Ehk teie kehha poolt kül weike, siiski ollete tark ja õpperud. Nüüd ei wõinud kas eñam wasto törkuda, waid ütles: „Teie tahtmine sündko! tõusko sest siis kasso ehk kahjo! ja kui minnikut ette wõttes parremat kät teed mingi-

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1114